

[Niels Helveg Petersen]

sælger sendetid til priser, som formentlig kun socialdemokratiet og måske et eller to andre partier har råd til at betale.

Men i virkeligheden er dette jo ikke vendt imod socialdemokratiet eller imod noget andet parti. Det drejer sig om et princip. Jeg vil vove den påstand, at åbner man for at sælge reklame eller sendetid i TV og radio, så er det såmænd ikke socialdemokratiet, der i det lange løb får mest glæde af det. Det vil forholde sig modsat, det vil snarere – det viser i hvert fald erfaringerne fra udlandet – være andre kræfter, kapitalkræfter, der får mest glæde af politisk annoncering.

Man spørger så: hvorfor er vi først kommet med forslaget nu, hvorfor ikke op til folketingsvalget? Det kan jeg godt svare på. Vi vidste godt – vi hørte rygter om – at der op til folketingsvalget i 1984 også var TV-stationer, der solgte sendetid. Der var i øvrigt ingen, der gjorde det op til EF-valget. Men ved et folketingsvalg er disse lokale medier på det stade, de har, alligevel meget, meget marginale for meningsdannelsen. Her er det Danmarks Radio, der dominerer, med de regler for ligelig adgang, som dér findes, og det gav os ikke anledning til at rejse spørgsmålet.

Så vil jeg spørge i den korte tid, der er tilbage: er det i overensstemmelse med forsøgslovgivningens ånd, når man sælger sendetid til politiske formål? Da man behandlede dette spørgsmål i sin tid, blev der ikke givet noget klart svar på det. Jeg er aldeles overbevist om, at hvis man havde forelagt det spørgsmål for folketingsvalget, om det skulle være muligt i en lokal valgkamp, hvor de lokale medier spiller en stor rolle, at sælge sendetid, så ville folketingsvalget have sagt, at det ikke var hensigten. Jeg tror ikke et øjeblik på, at folketingsvalget ville have godkendt en sådan udvikling.

Derfor er det også klart, at vi i det videre arbejde med dette spørgsmål vil spørge justitsministeriets lovafdeling, om den fortolkning, der er anlagt af kulturministeriet, er rigtig. Jeg vil også gerne bede justitsministeren om at kommentere det. Kan det virkelig være en rigtig fortolkning, at man siger, at fordi man nu forbyder kommerciel reklame, så er al anden reklame, f.eks. politisk reklame, tilladt? Jeg tror det ikke, men det er da et spørgsmål, vi nærmere vil have afklaret under udvalgsarbejdet.

Nør Christensen (CD):

Indledningsvis vil jeg om det foreliggende beslutningsforslag sige, at vi fra centrum-demokraternes side kan have megen sympati for det rent principielt. Jeg vil også straks give udtryk for, at vi ønsker et hurtigt og naturligvis også grundigt udvalgsarbejde.

Når jeg allerede her til indledning taler om udvalgsarbejde, skyldes det, at der i beslutningsforslaget bestemt er nogle uklarheder, som vi i CD tror automatisk vil give anledning til mange, måske endda striber af spørgsmål. Jeg kan nu heller ikke forestille mig, at forslagsstillerne ønsker lovjaskeri. Det plejer ikke mindst det radikale venstre at gå stærkt imod, og jeg skal for god ordens skyld tilføje, at jeg ikke kender andre partier, som er tilhængere af lovjaskeri.

Så vidt jeg har forstået, har man rundt omkring vist en stigende forståelse for, at alle skal kunne komme til orde. Det synes vi i CD er absolut fornuftigt, og vi opfordrer til, at man ikke alene fastholder den udvikling, men også meget gerne styrker den, i det omfang det overhovedet er muligt, ikke mindst styrker den i den nærmeste, korte fremtid. Der er jo, som det er blevet sagt tidligere, vidt omkring indgået en lang række kontrakter, og jeg kan sige, at CDs samvittighed for så vidt angår kontrakter er fuldstændig ren. Vi har lommestruer på det felt, vores lommer er nemlig tomme, og vi har ikke haft nogen midler til at indgå kontrakter med.

Af selve beslutningsforslaget fremgår det, at man ønsker, at der skal gennemføres regler, hvorefter det kan forbydes at sælge sendetid til politiske partier og politiske formål. Netop ordene »politiske formål« synes noget uklare, og måske kan vi få det nærmere uddybet af ordføreren for forslagsstillerne.

Det hedder videre i forslaget, at man vil sikre ligelig adgang til lokalradio og -TV. Hvad mener man egentlig med det? I CD har vi i årevis ment, at det var nødvendigt i Danmarks Radios regie at kræve alsidighed og fairness. Det har vi benyttet enhver lejlighed til at understrege, og vi vil også benytte denne lejlighed til at understrege det forhold. Men hvad mener forslagsstillerne for så vidt angår lokalradio og -TV? Jeg tænker altså på ordene »ligelig adgang«.